

Burying Our Weapons of Rebellion

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Закопати нашу зброю бунтів

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

October 2024 general conference

May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind.

The Book of Mormon records that approximately 90 years before the birth of Christ, the sons of King Mosiah began what would be a 14-year mission to the Lamanites. Unsuccessful efforts had been made over many generations to bring the Lamanite people to a belief in the doctrine of Christ. This time, however, through the miraculous interventions of the Holy Spirit, thousands of the Lamanites were converted and became disciples of Jesus Christ.

We read, “And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.”

The key to the enduring conversion of this people is stated in the next verse: “For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.”

This reference to “weapons of rebellion” was both literal and figurative. It meant their swords and other weapons of war but also their disobedience to God and His commandments.

The king of these converted Lamanites

Давайте закопаємо — дуже-дуже глибоко — будь-який елемент бунту проти Бога у нашому житті і замінимо його на небайдуже серце і небайдужий розум.

У Книзі Мормона написано, що приблизно за 90 років до народження Христа сини Мосії розпочали те, що потім стане 14-літньою місією до ламанійців. Протягом багатьох років здійснювалися неуспішні спроби привести ламанійців до віри у вчення Христа. Однак цього разу, завдяки дивовижному втручання Святого Духа, тисячі ламанійців навернулися і стали учнями Ісуса Христа.

Ми читаємо: “І так само точно, як те, що Господь живий, так само точно те, що всі, хто повірив, або всі, кого було приведено до пізнання істини через проповідання Аммона і його братів, згідно з духом одкровення і пророцтва, і силою Бога, яка творить чудеса в них, — так, я кажу вам, як Господь живий, так усі з Ламанійців, які повірили в їхнє проповідання, і були навернені до Господа, ніколи не відпали”.

Пояснення того, що сприяло такому глибокому наверненню цих людей, міститься у наступному вірші: “Бо вони стали праведним народом; вони відклали зброю своїх бунтів, щоб не боротися більше проти Бога, а також проти будь-кого з своїх братів”.

Тут “зброя бунтів” згадується і у буквальному, і в переносному значенні. Вона стосується їхніх мечів та іншої зброї війни, але також їхнього непослуху Богу та Його заповідям.

Цар тих навернених ламанійців сказав

expressed it this way: “And now behold, my brethren, ... it has been all that we could do ... to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain.”

Note the king’s words—not only had their sincere repentance led to forgiveness of their sins, but God also took away the stain of those sins and even the desire to sin from their hearts. As you know, rather than risk any possible return to their prior state of rebellion against God, they buried their swords. And as they buried their physical weapons, with changed hearts, they also buried their disposition to sin.

We might ask ourselves what we could do to follow this pattern, to “lay down the weapons of [our] rebellion,” whatever they may be, and become so “converted [to] the Lord” that the stain of sin and the desire for sin are taken from our hearts and we never will fall away.

Rebellion can be active or passive. The classic example of willful rebellion is Lucifer, who, in the premortal world, opposed the Father’s plan of redemption and rallied others to oppose it as well, “and, at that day, many followed after him.” It is not hard to discern the impact of his continuing rebellion in our own time.

The Book of Mormon’s unholy trio of anti-Christ—Sherem, Nehor, and Korihor—provide a classic study of active rebellion against God. The overarching thesis of Nehor and Korihor was that there is no sin; therefore, there is no need for repentance, and there is no Savior. “Every man prosper[s] according to his genius, and ... every man conquer[s] according to his strength; and whatsoever a man [does is] no crime.” The anti-Christ rejects religious authority, characterizing ordinances and covenants as performances “laid down by ancient priests, to usurp power and authority.”

A latter-day example of willful rebellion with a happier ending is the story of William W. Phelps. Phelps joined the Church in 1831 and was appointed Church printer. He edited several early Church publications, wrote numerous hymns, and served as a scribe to Joseph Smith. Unfortunately, he turned against the Church and

про це так: “І ось слухайте, браття мої... це було все, що ми могли зробити... покаяться в усіх наших гріхах і багатьох убивствах, які ми вчинили, і щоб Бог міг зняти їх з наших сердець, бо це було все, що ми могли зробити, щоб покаятися достатньо перед Богом, так, щоб Він зняв з нас заплямованість”.

Зверніть увагу на слова царя — їхнє щире покаяння привело не лише до прощення їхніх гріхів, але Бог також зняв заплямованість, спричинену тими гріхами, і навіть бажання грішити, з їхніх сердець. Як ви знаєте, щоб уникнути ризику повернення до свого попереднього стану бунту проти Бога, вони закопали свої мечі. І коли вони закопали свої фізичні мечі, вони завдяки зміні серця також закопали свою схильність грішити.

Ми можемо запитати себе, що можемо зробити ми, щоб так само “відкла[сти] зброю [своїх] бунтів”, якою б вона не була, щоб ми стали настільки “навернені до Господа”, щоб заплямованість від гріха і бажання грішити були зняті з наших сердець і ми ніколи не відпали.

Бунт може бути активним або пасивним. Класичним прикладом вчинення свідомого бунту є Люцифер, який у доземному світі виступив проти Батькового плану викуплення і підмовив інших також виступити проти нього, “і того дня багато послідувало за ним”. Неважко побачити, що вплив його бунту відчувається і в наш час.

У Книзі Мормона діяльність несвятого тріо антихристів — Шерема, Негора і Коригора — служить типовим прикладом активного бунту проти Бога. Найголовнішою тезою Негора і Коригора було те, що гріха немає, а тому немає потреби каятися, і Спасителя теж немає. “Кожна людина процвітає відповідно до свого генія, і... кожна людина перемагає відповідно до своєї сили; і що б людина не зробила, то не є злочин”. Антихрист зневажає релігійну владу, називаючи обряди і завіти відправами, “започаткован[ими] давніми священниками”.

Прикладом свідомого бунту в останні дні, але з кращим кінцем, є історія Уільяма У. Фелпса. Фелпс приєднався до Церкви у 1831 році і був призначений церковним друкарем. Він редагував кілька перших публікацій Церкви, написав багато гімнів і служив писарем для Джозефа Сміта. На жаль, він виступив

the Prophet, even to the point of giving false testimony against Joseph Smith in a Missouri court, which contributed to the Prophet's imprisonment there.

Later, Phelps wrote to Joseph asking for forgiveness. "I know my situation, you know it, and God knows it, and I want to be saved if my friends will help me."

In his reply the Prophet stated: "It is true that we have suffered much in consequence of your behavior. ... However, the cup has been drunk, the will of our Heavenly Father has been done, and we are yet alive. ... Come on, dear brother, since the war is past, for friends at first are friends again at last."

With sincere repentance, William Phelps buried his "weapons of rebellion" and was received once more in full fellowship, never again to fall away.

Perhaps the more insidious form of rebellion against God, however, is the passive version—ignoring His will in our lives. Many who would never consider active rebellion may still oppose the will and word of God by pursuing their own path without regard to divine direction. I am reminded of the song made famous years ago by singer Frank Sinatra with the climactic line "I did it my way." Certainly in life there is plenty of room for personal preference and individual choice, but when it comes to matters of salvation and eternal life, our theme song ought to be "I did it God's way," because truly there is no other way.

Take, for instance, the Savior's example regarding baptism. He submitted to baptism as a demonstration of loyalty to the Father and as an example to us:

"He showeth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments. ...

"And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?"

There is no "my way" if we are to follow Christ's example. Trying to find a different course to heaven is like the futility of working on the

проти Церкви і Пророка настільки явно, що навіть неправдиво свідчив проти Джозефа Сміта на суді у Міссурі, що призвело до ув'язнення Пророка у тому штаті.

Пізніше Фелпс писав Джозефу і просив пробачення. "Я знаю про моє становище, ти знаєш про нього, і Бог знає про нього і я хочу бути спасеним, якщо мені допоможуть мої друзі".

У відповідь Пророк писав: "Це правда, що ми багато перестраждали через те, що ти зробив... Однак чашу випито, волю нашого Батька сповнено, і ми ще живі... Тож, брате дорогий, кінець війни між нами, знову стали ми друзями, як раніше".

Щиро покаювшись, Уільям Фелпс закопав свою "зброю бунтів"; його ще раз було прийнято до повноцінного товариства і він ніколи більше не відпадав.

Але, мабуть, більш прихованим видом бунту проти Бога є його пасивний варіант, тобто ігнорування Його волі у нашому житті. Багато з тих, хто ніколи не думав про активний бунт, може все ще опиратися волі і слову Бога, вибираючи власний шлях і не звертаючи уваги на божественне скерування. Мені згадується дуже відома пісня, яку колись виконував співак Френк Сінатра, де головна фраза звучить так: "Я йшов моїм шляхом". Певно, в житті є багато можливостей робити щось за власним уподобанням і вибором, але у питаннях спасіння та вічного життя темою нашої пісні мали би бути слова "Я йду Божим шляхом", оскільки дійсно ніякого іншого шляху в цих питаннях не існує.

Розгляньмо приклад Спасителя стосовно хрищення. Він підкорився обряду хрищення, аби виявити Батьку відданість, а нам показати приклад:

"Він показав дітям людським, що в плоті Він упокорився перед Батьком, і свідчить Батькові, що Він буде послухним Йому у виконанні Його заповідей..."

І Він сказав дітям людським: Слідуй ти за Мною. Отже, мої улюблені браття, чи можемо ми слідувати за Ісусом, якщо ми не будемо виконувати заповіді Батька?"

Не існує "мого шляху", якщо ми бажаємо наслідувати приклад Христа. Спроби знайти інший шлях на небеса — це все одно, що мар-

Tower of Babel rather than looking to Christ and His salvation.

The swords and other weapons that the Lamanite converts buried were weapons of rebellion because of how they had used them. Those same kinds of weapons in the hands of their sons, being used in defense of family and freedom, were not weapons of rebellion against God at all. The same was true of such weapons in the hands of the Nephites: “They were not fighting for monarchy nor power but ... were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church.”

In this same way, there are things in our lives that may be neutral or even inherently good but that used in the wrong way become “weapons of rebellion.” Our speech, for example, can edify or demean. As James said:

“But the tongue [it seems] can no man tame; it is an unruly evil, full of deadly poison.

“Therewith bless we God, even the Father; and therewith curse we men, which are made after the similitude of God.

“Out of the same mouth proceedeth blessing and cursing. My brethren, these things ought not so to be.”

There is much in public and personal discourse today that is malicious and mean-spirited. There is much conversation that is vulgar and profane, even among youth. This sort of speech is a “weapon of rebellion” against God, “full of deadly poison.”

Consider another example of something that is essentially good but that could be turned against divine directives—a person’s career. One can find real satisfaction in a profession, vocation, or service, and all of us are benefited by what devoted and talented people in many fields of endeavor have accomplished and created.

Still, it is possible that devotion to career can become the paramount focus of one’s life. Then all else becomes secondary, including any claim the Savior may make on one’s time and talent. For men, and for women as well, forgoing legitimate opportunities for marriage, failing to cleave to and lift one’s spouse, failing to nurture one’s children, or even intentionally avoiding the blessing and responsibility of child-rearing solely

но працювати над зведенням Вавилонської башти замість того, щоб дивитися на Христа і прагнути Його спасіння.

Мечі та інша зброя, яку навернені ламанійці закопали, була зброєю бунтів завдяки способу, яким вони цю зброю використовували. Така сама зброя в руках їхніх синів використовувалася для захисту сім’ї та свободи, і зовсім не була зброєю бунтів проти Бога. Те ж саме стосується й подібної зброї в руках нефійців: “Вони не боролися ні за монархію, ні за владу, але... боролися за свої оселі і свої свободи, своїх жінок і своїх дітей, і все своє, так, за обряди поклоніння і свою церкву”.

Так і в нашому житті є щось нейтральне, чи навіть хороше саме по собі, що за умови неправильного використання може стати “зброєю бунтів”. Наші слова, наприклад, можуть надихати чи принижувати. Яків сказав:

“Та не може [здається] ніхто із людей язика вгамувати, — він зло безупинне, він повний отрути смертельної!

Ним ми благословляємо Бога й Отця, і ним проклинаєм людей, що створені на Божу подобу.

Із тих самих уст виходить благословення й прокляття. Не повинно, брати мої, щоб так це було!”

Сьогодні багато публічних та особистих висловлювань звучать у дусі злоби і ненависті. У розмовах використовуються вульгарні і нецензурні слова, навіть молоддю. Така мова є “зброєю бунтів” проти Бога, “повн[о]ю отрути смертельної”.

Розгляньмо ще один приклад того, що саме по собі є хорошим, але що може піти проти божественного скерування, — особисту кар’єру. Людина може знайти справжню самореалізацію у професії, справі життя або служінні, і всі ми отримуємо користь завдяки досягненням або творінням відданих і талановитих людей у багатьох сферах діяльності.

Але може статися так, що відданість кар’єрі стане головним фокусом нашого життя. Тоді все інше стає другорядним, включно з будь-якими проханнями Спасителя, виконання яких вимагатиме нашого часу і талантів. Для чоловіків, і для жінок також, відмова від хороших можливостей укласти шлюб, небажання припасти до свого подружжя й підтримувати одне одного, ігнорування потреб

for the sake of career advancement can convert laudable achievement into a form of rebellion.

Another example concerns our physical being. Paul reminds us that we are to glorify God in both body and spirit and that this body is the temple of the Holy Ghost, “which ye have of God, and ye are not your own.” Thus, we have a legitimate interest in spending time caring for our bodies as best we can. Few of us will reach the peak of performance we have seen recently in the achievements of Olympic and Paralympic athletes, and some of us are experiencing the effects of age, or what President M. Russell Ballard called “the rivets coming loose.”

Nevertheless, I believe it pleases our Creator when we do our best to care for His wonderful gift of a physical body. It would be a mark of rebellion to deface or defile one’s body, or abuse it, or fail to do what one can to pursue a healthy lifestyle. At the same time, vanity and becoming consumed with one’s physique, appearance, or dress can be a form of rebellion at the other extreme, leading one to worship God’s gift instead of God.

In the end, burying our weapons of rebellion against God simply means yielding to the enticing of the Holy Spirit, putting off the natural man, and becoming “a saint through the atonement of Christ the Lord.” It means putting the first commandment first in our lives. It means letting God prevail. If our love of God and our determination to serve Him with all our might, mind, and strength become the touchstone by which we judge all things and make all our decisions, we will have buried our weapons of rebellion. By the grace of Christ, God will forgive our sins and rebellions of the past and will take away the stain of those sins and rebellions from our hearts. In time, He will even take away any desire for evil, as He did with those Lamanite converts of the past. Thereafter, we too “never [will] fall away.”

Burying our weapons of rebellion leads to a unique joy. With all who have ever become converted to the Lord, we are “brought to sing [the song of] redeeming love.” Our Heavenly Father

дітей або навіть свідоме уникнення благословень і відповідальності виховання дітей лише заради кар’єри, може перетворити хороші досягнення на вид бунту.

Ще один приклад стосується нашого фізичного тіла. Павло нагадує нам, що ми маємо прославляти Бога і тілом, і духомі що наше тіла є храмом для Святого Духа, “[оскільки] Божі вони”. Тож ми робимо добре, коли проводимо час, піклуючись про наше тіла якомога краще. Мало хто з нас досягне результатів спортсменів, побачених нами недавно на Олімпійських та Паралімпійських іграх, і дехто з нас відчуває наслідки віку або те, що президент М. Рассел Баллард назвав станом, коли “заклепки вже порозхитувалися”.

Та я вважаю, що наш Творець задоволений, коли ми якомога краще піклуємося про Його чудовий дар — фізичне тіло. І це є ознакою бунту — спотворення або осквернення нашого тіла чи погане до нього ставлення, якщо ми не підтримуємо здоровий спосіб життя. У той же час марнославство і надто велика увага до наших фізичних даних, зовнішнього вигляду чи одягу може бути видом бунту в іншому крайньому прояві, що приводить нас до поклоніння дару Бога замість Бога.

Зрештою, закопати нашу зброю бунтів проти Бога просто означає підкоритися натхненню Святого Духа, скинути з себе оболонку тілесної людини і стати “свят[ими] через Спокуту Христа Господа”. Це означає зробити першу заповідь першою у нашому житті. Це означає зробити так, аби Бог був для нас понад усе. Якщо наша любов до Бога і наша відданість у служінні Йому всією нашою могутністю, розумом і силою стає мірилом, за яким ми все оцінюємо і яким керуємося у прийнятті всіх наших рішень, то це означає, що ми поховали нашу зброю бунтів. Завдяки милості Христа, Бог простить наші гріхи і бунти минулих часів і зніме заплямованість від тих гріхів і бунту з нашого серця. З часом Він навіть зніме з нас будь-яке бажання творити зло, як Він зробив це для ламанійських навернених у минулому. І після того ми теж “ніколи не відпа[демо]”.

Поховання нашої зброї бунтів веде до унікальної радості. Як і всі, хто будь-коли ставав наверненим до Господа, ми “приведені, щоб співати [пісню] викупительн[ої] любов[і]”.

and His Son, our Redeemer, have confirmed Their unending commitment to our ultimate happiness through the most profound love and sacrifice. We experience Their love daily. Surely we can reciprocate with our own love and loyalty. May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind. In the name of Jesus Christ, amen.

Наш Небесний Батько і Його Син, наш Викупитель, підтвердили Свою безкінечну відданість нашому найбільшому щастю, Своєю найбільш глибокою любов'ю і жертвою. Ми відчуваємо Їхню любов щодня. Певно, ми можемо віддячити їм нашою власною любов'ю та відданістю. Давайте закопаємо — дуже-дуже глибоко — будь-який елемент бунту проти Бога у нашому житті і замінимо його на небайдуже серце і небайдужий розум. В ім'я Ісуса Христа, амінь.